

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתרדמה - בלשון הרעבים:
"עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם"; ולחזק את
עצמו מתוך משיחה ונתינה בעבודת דהפעת המעיונות חוצה
ורא עמוד 8

ערב שבת קודש פ' תולדות
הי' תהא שנת סגולה

רפג

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

במני עצמו. (דלכאורה, שנמצא מאי נ"ם בביאור הענין, אם הכוונה הוא מלשון רשע או מלשון מרשעה?)

(ב) מהו המירוש במה שאמר "ויובן זה בחקדים כו". דלכאורה, החירוף מה שסיים בהשיחה, שמכיון שהיחה מרשעה לא הוצרך לקחת אותה, וכן מכיון שנשוחיו הקודמות היו מרשעות הוצרך לגרשן, אי"ז שייך לכל אריכות הביאור בענין ב' הציוויים - אם הכוונה של "ויובן זה בחקדים" הוא לאתאגאזמבנקשצב לחקושיא שבהשיחה, שלכאורה עשה כרצון אביו. ועל זה נחבאר, שאין לומר דאכתי לא עשה כרצון אביו בזה שלא הלך לפדן ארם, כי מה שלא הלך לפדן ארם הוא לפי שחשב שהוא בסביל הברכות. אבל בנוגע להענין "לא תקח מבנות כנען", הרי עשה כרצון אביו, ואף שלא נצטווה. אם נכוון?

אנוכי הוסיף על
הקדמה
ענין
אשר
הוא
במני
עצמו
הוא
מלשון
רשע
או
מלשון
מרשעה?
(ב) מהו
המירוש
במה
שאמר
"ויובן
זה
בחקדים
כו".
דלכאורה,
החירוף
מה
שסיים
בהשיחה,
שמכיון
שהיחה
מרשעה
לא
הוצרך
לקחת
אותה,
וכן
מכיון
שנשוחיו
הקודמות
היו
מרשעות
הוצרך
לגרשן,
אי"ז
שייך
לכל
אריכות
הביאור
בענין
ב' הציוויים
- אם
הכוונה
של
"ויובן
זה
בחקדים"
הוא
לאתאגאזמבנקשצב
לחקושיא
שבהשיחה,
שלכאורה
עשה
כרצון
אביו.
ועל
זה
נחבאר,
שאין
לומר
דאכתי
לא
עשה
כרצון
אביו
בזה
שלא
הלך
לפדן
ארם,
כי
מה
שלא
הלך
לפדן
ארם
הוא
לפי
שחשב
שהוא
בסביל
הברכות.
אבל
בנוגע
להענין
"לא
תקח
מבנות
כנען",
הרי
עשה
כרצון
אביו,
ואף
שלא
נצטווה.
אם
נכוון?

אנוכי הוסיף על
הקדמה
ענין
אשר
הוא
במני
עצמו
הוא
מלשון
רשע
או
מלשון
מרשעה?
(ב) מהו
המירוש
במה
שאמר
"ויובן
זה
בחקדים
כו".
דלכאורה,
החירוף
מה
שסיים
בהשיחה,
שמכיון
שהיחה
מרשעה
לא
הוצרך
לקחת
אותה,
וכן
מכיון
שנשוחיו
הקודמות
היו
מרשעות
הוצרך
לגרשן,
אי"ז
שייך
לכל
אריכות
הביאור
בענין
ב' הציוויים
- אם
הכוונה
של
"ויובן
זה
בחקדים"
הוא
לאתאגאזמבנקשצב
לחקושיא
שבהשיחה,
שלכאורה
עשה
כרצון
אביו.
ועל
זה
נחבאר,
שאין
לומר
דאכתי
לא
עשה
כרצון
אביו
בזה
שלא
הלך
לפדן
ארם,
כי
מה
שלא
הלך
לפדן
ארם
הוא
לפי
שחשב
שהוא
בסביל
הברכות.
אבל
בנוגע
להענין
"לא
תקח
מבנות
כנען",
הרי
עשה
כרצון
אביו,
ואף
שלא
נצטווה.
אם
נכוון?

3 דבר מלכות

מהפכת וריעידות-אדמה בימינו - סימן לביאת המשיח / משיחת ש"פ תולדות הית"י

7 זמן הגאולה

תוכנה של הכרזת "יהי" / הקשר של הזמן והגאולה

9 "ויכוף כל ישראל"

ה"ויכוף כל ישראל" - ע"י השלוחים / לקט שיחות בענין שלוחות, לרגל כינוס השלוחים

14 כתתי"ק - פרסומים ראשון

מענה הרבי לשאלת המניחים בשיחת ש"פ וישלח ה'תשכ"ז

"יהי המלך" מערכת

במסגרת "אגודת חסדי חב"ד"י" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
 יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חזילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
 סניף ארה"ב: 11213, Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY • טלפון: 778-6670 (718)
 סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חולפה • טלפקס: 840-3153 (04)
 דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

מדהפכות ורעידות אדמה בימינו אלה – סימן נוסף שתיכף ומיד בא משיה

ישנם התמהים על המדובר בתקופה האחרונה שיעומדים אנו בסוף זמן הגלות, עקבתא דמשיחא, ושואלים: היכן רואים זאת? הרי עולם כמנהגו מידי שנה בשנה כרגיל נוהג? • ולפלא הכי גדול שאינם מתבוננים בהמאורעות שמתרחשים בעולם, מאורעות הגלויים ומפורסמים! • בימינו אלה, מתרחשים מהפכות קיצוניות גדולות ביותר, ברוב העולם, ובהסדי ה', ה"ז ללא מלחמות ללא שפיכות דמים, ח"ו, אלא מתוך שקט ומנוחה • כשרואים מהפכות גדולות בימינו אלה, ה"ז סימן נוסף שנמצאים אנו ברגעים האחרונים דעקבתא דמשיחא, ותיכף ומיד ממש בא משיח צדקנו • משיחת ש"פ תולדות, ד' כסלו ה'תש"ג – מוגה

והו"ע במנות המשיח נרמזת ב"עקב ועשו" (ש"ד) - שייך ביותר לדותו זה: כיון שדרונו זה הוא דור האחרון של תולדות דוד הראשון של המאלה, יש בו

האמור לעיל בפירוש "זאלה תולדות יצחק, יעקב ועשו האחרים בפרשה", שיעקב מברך את עשו, שבזה נכלל הבדור דכל העולם כולו, שבגלים אמות העולם, שנכללים ב"עשו" (שהרי החלוקה הכללית דישראל

1) ובפסוקים יחיד - ישמעאל ועשו באמור, ש"זאלה תולדות יצחק, ויעקב ועשו האחרים, על מה שכתוב למעלה הימנו בבי ישמעאל, שבתם וכללים כל אר"ע (ראה ספר הקינים תה"ד מעי אר"ע על שבי).

האם צוגעטראפן בעל הדצע"ג לכוונת רש"י

בקשר עם פ' השבוע, פ' תולדות, מובא בזה צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלטי"א לשאלת המנוחים על המבואר בשיתת ש"פ וישלח ה'תשכ"ז אודות פריש"י בסוף פ' תולדות (תוכן המענה נדפס בלקו"ש ח"ה ע' 170 הערה 27)

להלן פענוח הכת"י ק:

מקוצר הזמן לא נדבר בזה, אבל בהבנת רש"י יש בזה עוד ענין עקבי (ויש בזה אריכות מרובה): האם צוגעטראפן בעל התצע"ג לכוונת רש"י (ע"פ פשט) א"ל: פשוט: 1) תענין נוח יותר שלא הייתה מרשעת. 2) ל' רש"י (שלא כתב "מרשעת" או "רשעותית") ג"כ מורה כן. באם צוגעטראפן - צריך לחרץ ב' הני"ל והמכרח בזה ע"פ פשט, וכי' - אלא שככתבי מאז - נראה שאפילו בנוגע לפשט פריש"י, אין שמים לב (לע"ע?).

לא צריכים להכות עד זה, צריכים עכשיו לפסוע ולעשות את הצבאות ה', ועיניו משיח בוא, כיון שהוא עשה ויפאכט אויף?) בן זקונים להקביה, שהרי כל יהודי הוא בן יחיד אצל הקבי"ה.

כיון שזה ייטש ושבת, לא יצאקו הדבורים וכו', וזה גם נוגע לכינוס (של צא"ה) שיתקיים יותר, היות שבדאי ימסרו דוחות מהעבודה כו', והרי זה בדאי לא לשם התפארות וכו', אלא בבדי שמהם יראו וכן יעשו, שאחריהם ילמדו מלך, וכולי האי ואולי זה יפעל את פעולתו.

ויהי רצון, שיתעוררו לפעול ולעשות גם במדינות הרחוקות, עד שיה יבא ברכת ה' בהצלחה רבה במילוי השליחות, ועיני מתבוללים בכל המצטרף בנני הרי ומזוני ויהי, עד שיה יבא את באת משיח צדקנו, יבא וינאלנו בקרוב משם.

(מסודת שבת חתומים החתומים ז' - בלתי חתום)

הוא נמצא ליד המלך אך מפנה לו עורף

לפי זה יובן גם לשון הכתוב "כי פנו אלי עורף ולא פנים". לכאורה, סותר הכתוב את עצמו. בתחילה אומר "פנו אלי", ולאחר מכן עצמו. קורא לו "עורף". אך ההסבר לכך: יתכן שהיה ענין זה של פנים, אך פנים, אשר יבאור פני מלך פנים", יתכן שיעמוד בקירוב מקום ממש, עד כדי כך שהוא נמצא בסמיכות מקום ליד המלך עצמו, אך באם הוא עומד עם העורף — הרי זה היפך של "פנים". מכך מתקבל הענין של "ולא פנים". המשמעות של "עורף ולא פנים": מילך מבקש שהוא יבא את פנימיות המלכות —

ולעשות עד יהודי, ועד שהפנים אותו שדונות נעשים לו ככיות, ועד שפועל יתרה מזה, שההוא נופא נעשה טופח על מנת להטפח, שגם ההוא פועל ועושה עד יהודי, שגם אצל השלישי הרי דונות נעשו לו ככיות.

כל דבר, הרי כאשר דואים אותו במוחש זה יותר טוב, ובענינו, בהשגחה פריטית בא שליח, יחיד בענין, והואה איך פועל כול אחד לפעול לבדו. והרי ידוע מה שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהמופת הכי טוב הוא מופת ה', כיון שכאשר יסביר לו עם פלפולים ע"פ חסידות, הוא יאמר שהוא לומד חסידות אחרת כו', כיון שבחסידות ישנם מאמרים אחרים. אבל כאשר מראים לו דוגמה ח"י, של אחד שפעל לבדו עם ילד או ילדה ועל ידם עם האבא והאמא, ואח"כ עם הסבא והסבתא שלהם, הרי זה פועל פעולתו.

שמשית יבוא ויצאנה בעל-כרחו

ומה שטוען שבבבולקון גם כן ישנם שנים וחצי מליון יהודים, ומדוע עליו לנסוע רחוק? אז המירוץ ע"ז הוא, שבבבולקון לא זקוקים לו, כיון שישנם אחרים שטובים ממנו, ובאמת גם כאשר הרי פה, הוא לא עשה כלום, הוא רק מחפש לתרץ את עצמו. וכאשר משיח יבוא, ויצאנהו בעל כרחו, בדוגמת מה שהי' בזמן יציאת מצרים — ביד הקה כו', כיון שגם אז הוא לא ירצה ללכת. שואלים אותו: משיח הרי יודע גם חסידות, וא"כ הוא יודע שע"פ חסידות יש ללדג הוא יענה שהוא לומד עומה מאמרים אחרים, ועליו להתבונן מה רוצים לקחת ממנו ומה הוא הריח מזה, הוא צריך קודם לדעת האם זה כדאי לו — אבל אז זה ירחי בעל כרחו.

מהפניכה אלה בשקט, כלומר, ללא מלהמת ושיפיות-דמים, רחמנא ליצלן, עד כדי כך, שחיי היום-יום (בעניני המסחר וכ"ב) ממשכיכס להתנהל ע"ד הוגיל כאילו עולם כמנהגו נוהג, למרות שמתחששת מהפניכה קיצונית בהנהגת המדינה כולה, אלא שהיא מהפניכה פנימית, בדרכי פוליטיקא מדינית:

לכל לראש ומתחיל מדינית רוסיא (המדינה שמוננה בא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו יחד עם תלמידיו ושלוחיה), אשר לאחרי תקופה של שבועים שנות משטר תקיף ואומתני שהפיל חיתתו על כל תושבי המדינה, עד שאפילו עביר התבטאות של ביקורת על המשטר הרי עונשים להשליח לארץ גזירה (סיביר וכ"ב) — נעשה לפתע, בפרק זמן קצר ביותר, שנינו קיצוני (ע"י העומדים בראש הנהגת המדינה) במשטר המדינה, ומתפשט גם בשאר מדינות דוגמתן.

וע"ז במדינת סין — שבתקופה האחרונה מתרחשת מהפכה בהנהגת המדינה בפנים וגם בנוגע לקשר ויחס עם שאר מדינות העולם, וכ"ב, וכן במדינת הודו — שבפרק זמן קצר יחסית הוחלפו ראשי השלטון ששלט במשך תקופה ארוכה, וע"ז מהפכיות קיצונית בעוד כמה מדינות ברחבי העולם, ועד ל"איי הים", אשר, איך צורך לפרט ולהאריך, כיון שהדברים דורעים ומפורסמים.

ח"א ע' 121 ואילך.

6) והרי באים עתה מהסוים" הלימוד חומ"ם בכל תפוצות ישראל — סינים מחזור שישו דג פורים ליום, וסיוני מחזור שני דפיק אחד ליום.

7) ע"י שששתשל מהחנה — "אסתכל באריותא וברא עממא" (ח"ב ספא, ריע"ב), ולחוקר גם מומשד המאמר — "ב' נש אשתל באריותא ומקיים עממא", שגשג ע"י מפורתם של ישראל, בחלקמן בפנים.

הדגשה מיוחדת על עבודתם של ישראל לחשפיע על אוה"ע בכל עניני טוב, צדק וישר, ע"י קיום שבע מצוות בני נח, כהנהגה קדובה לקיום היעוד: "אזי אהפוך אל עמי שפה ברורה גו' לעולם אלא שכב אחד", ועד ש"לא יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד. שאמאר, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים" (כמ"ש חומ"ם בסוים וחומם ספרי').

... ויש להוסיף, שההדגשה דבירור העולם בתקופתו זו כהנהגה לימות המשיח, היא (לא רק באופן ד"אמורים בפרשה", בתורה, אלא גם) באופן תראה בגלוי במצב העולם כולו בימינו אלה.

ובהקדמה: ישנם התמהמהים על המדובר בתקופה האחרונה שעומדים אנו בסוף זמן המלות, עקבבוא דמשיחא, ושוואלים: היכן דואים זאת? הרי עולם כמנהגו מידי שנה בשנה כחלל והמ? — ולכלא הכי גדול שאינם מתבוננים בהאוראות שמתרחשים בעולם, מאורעות גלויים ומפורסמים:

בתקופה האחרונה (החל משנים הכי אחרונות, ומסוף והולך מזמן לזמן) מתרחשים ברחבי העולם מהפכות קיצוניות, מן הקצה אל הקצה, ובחסד ה' מתרחשים

(כר ד') תת ב' ואילך).

2) כפס"ד חומ"ם (הלי מלכים ספ"ד) "וכן צוה משה רבינו מפי המבורה לכוף את כל באי עולם לקבל מצוות שוננות בני נח" (וואה בהנהגה לק"ש חל"ה ע' 96 ואילך- ו"ש"א).

3) צפני ג' ט, וראה רמ"ם שם ספ"א.

4) ישע"י יא, ט.

5) ראה "חדרו על הרמ"ם" דשה ז' — סה"ש תשיז

אלא מתוך שקט ומנוחה.

ויש להוסיף, שמחפכות בעולם בימינו אלה רואים (לא רק ביחס להנהגת בני-אדם, אלא) ביחס לשאר הנבדחים שבבעולם, חי צומח ודומם – ויעידות אדמה שאירעו בתקופה האחרונה, בפרק זמן קצר, ונמשכות גם עתה במקומות שונים בעולם (גם במדינה זו), ובחסדי ה', הקרובות היו במספר קטן, ובפרט ביחס למקרים דומים שאירעו בתקופות שלפניו.¹²

”שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה כו”.
והרי תוכן ד”מלמלכות מתגרות” הוא מהפכות בעולם

וביאור השניות דכות”ל לבני” – (דלכאורה, מאורעות שממרחקים הפוליטיקא בחבי העולם (ללא קשר ישיר לבני”)) אינם מענינם של בני” שתפקידם לעסוק בלמרחק התורה וקיום המצוות) – בכמה פרטים:

- (א) הכרת גדלות הא-ל ונתנת שבת והודי’ על גדול הסדיי – שכן, נוסף לגדלות הא-ל שגוראת בהנהגת הטבע, כמ”ש “השמים מספרים כבוד א-ל גו”ס”, וכי אראה שמור מעשה אצבעותיך ירח וכוכבים אשר כוננו”¹³, מודגשות יותר גדלות הא-ל בהנהגת המצוות אינה גורעת כלל בהתבוננת בגדלות הא-ל ונתנת שבת והודי’ על גודל הסדיי.¹⁴
- (13) ולדוגמה: “אם ראית מלכות מתמרת אלו באילו צפה לגולה של משיח” (ב”ד פמ”א ד’). שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתמרים זה בזה כו” (פסיקתא רבתי פסקא קומי אורי). והרי תוכן ד”מלמלכות מתגרות” הוא מהפכות בעולם. אלא, שבתסרי

והמדובר אודות מהפכות במדינות כאלו שיש בהם ריבוי עצום של בני-אדם, כלומר, מהפכות בממשלות ומשטרים שמונהגים בלתי אנושי בכל דתפי העולם, ועד לרוב האזשים שבכל העולם!

וה”ס” שבסב – ולפלא הני גדול שלא שמים לב לכל זה, “אין בעל הנס מניח בסי”¹⁵ – שמהפכות קיצונית, שיש להם השפעה ישירה על רוב העולם, מתרחשות בשקט ובמונחה, דבר שאין לו אחר ורע בתולדות האנושיות כללה:

מהפכות במשטר ושלטון של מדינות היו מלווים תמיד במלחמות עקובות דם שהתנהלו במשך תקופה ארוכה, שיבשו את מהלך החיים, הביאו חוס וחורבן ר”ל. ואין צורך להרחיק לכת ולחפש בדברי מי העולם בדררות שלפניו, כיון שראינו בדרותו זה את החורבן הנורא במלחמת העולם השני, לא תקום פעמיים צרה.

- ואילו בימינו אלה, מתרחשים מהפכות קיצוניות גדולות יותר, ברוב העולם, ובחסדי ה’, ה”ל ללא מלחמות ללא שפכות דמים, ה”ז,
- (8) נהר לא, א.
- (9) מלבד העובדה שבבמה מדינית נעשה קל יותר לקים חסדי”ג.
- (10) תחלים טי, ב.
- (11) שם ת, ד.
- (12) ופסטי, שהתחשקות בלימוד התורה וקיום

מצד חסידות, אך באמת כוונתו בזה היא למנוחת הגוף.

מערב לא חתה שעת כושר כזו כפי שזה עשיתי, שאין שום בלבולים. ועיי שפוליסם על אחד כשבמרכיב איתו על לולב, הוא לא נשאר עם זה לבד, אלא מצוה גוררת מצות, ועיי שפוליסם ילד יהודי אחד, הוא פועל על ההורים ועיי ההורים גם על הסבא וכו’, ועדי’ הלאה עד סוף כל הדורות.

לא תובעים כלל מסירות נפש כפי שהי ברנסיה וכו’, אדרבה, עכשיו כאשר הוא מניח לישוב, מושביבם אותו בשחרם ומכניסים אותו לעתון (”פייפרי”) עם המרס והכתובת שלו יחד עם תמונה (”פייפרי”) ממנו, שכאן באמריקא זהו הכיבוד הכי גדול. ונתנים לו אפילו כרטיס טיסה, והוא רק צריך למסור את עצמו (”ציד אורעקליני”).

ממשיך הוא טעון, שעל עצמו הוא מוותר, אך איך יכול הוא לוותר על אשתו ולדני. אזי האמת אינה כד, היות שרואים שאלו שרוצים זאת באמת פועלים זאת, הבעי’ היא שהיא לא רוצה, כיון שהיא לא רוצה לוותר על עצמו, רק שכדי להצדיק את עצמו הוא תולה זאת בהם. אבל הכוונה היא, שציריכים לפעול

לא משנה כמה קולמוסר...

... זקוקים רק להתמסרות מוחלטת (”אוועקליני”)¹⁶. למסור את רצוני, וכאשר מוסרים את הדעו, יכולים לישון במנוחה וכו’, כיון שאין שום חילוק האם מצויים עלי לנסוע קולמוסר אחד, או מאה, או אלף קולמוסר, היות שזה לא נוגע לי, כיון שהוא מוסר את רצוני, ואצלו יש את ה”אדם כל יקרב מכס” (אלא שלא ציריכים לעשות בו (”אדם” ורצון) את הנעשה ב”בהמה”... (כמבואר בלקו”ת עייפה זה)).

טוען הוא, שאינו רוצה לנסוע, כיון שהוא אינו רוצה לילך מחרב – אבל הרוב הרי נסע איתו, ואם הוא חסיד אפיתג, כד ה” מונח אצלו.

כמורה שלא ישען, שעליו להיות ”תקו”¹⁷ ב-770 והוא יוצא ידי חובה באמירת חתי”ת, והוא אינו רוצה ללכת ברחוק מקום מחשש שדבוק אליו משהו וכו’. אזי שתקו”ה בעצמו כביכול נמצא בגלות, שכניתא בלולת, אי”גם ביכלתו הוא להיות בודמה ליה, אבל – טוען הוא – שהוא לא מסוגל ליה. אמורים לו, שחסרה אצלו הנהגה (”דער אפליני”) שאין עוד מלבדו, הוא טוען אמנם

על ידי השלוחים מתקיים הייזכוק כל ישראל”

מה שכתוב ברמב”ם שיהי’ איש (שיכוף כל ישראל וכו’), אין הפוונה בזה רק בכח – הכוונה היא בפועל. דהיינו, שאיש זה ילד (”אורמגני”) ויכוף (”ציוניגנען”) את כל ישראל לקיים תורה ומצוות. מונב, שאין הכוונה שהוא בעצמו ילד לכל אחד ואחד, שהרי זהו דבר בלתי אפשרי – כ”א השלוחים שלו, ושלוהי השלוחים עד מאה. (ובשבילי ה” מספיק, שהם רק ילכו ויגידו להודים שצרידי לשוב לתורה ולמצוות, וזה עצמו כבר ה” מסייע לדי קיום ה”ויכוף” כפשוטו.

(”יחידותי הרב חיים הכהן שיי גונטיק – יד”יק למלד” חיי עמי 174-175)

לאדם לעבור עברה, כן, בהתחלה כזו בודאי לא ישמע לו, אלא תחילת דבריו יעשה כדי, שכאשר עושה מצוה אומר לו הוצר: ”יעניר גלידי”, גם אני מסכים שתעשה כד, וכשפתיחול להקשיב לדעתו ועצמו – אף שההתחלה היא בנוגע לעניני מצוה, אבל מערב דעתו ועצמו – הי”ז שורש ל”אומר לו עבוד כו”.

ולכן, התנאי העיקרי במילוי השליחות הוא – שמירת דברי הרב, ללא שינוי, וללא עירוב השכל, מתוך קבלת עול דוקא.
(משיחת ש”פ שולח הש”ח - בלתי מומח)

בנוגע לעצם השליחות אין לו דעה

. . לאיד גיסא מובן מסיפור המרובלים, שמה שנתנו לשבלי של השליח (”וליעדתי”) – הוא רק בנוגע לאופן קיום השליחות. משא”כ בנוגע לעצם השליחות (האם קליימא כו”) – בזה אין לו דעה:

מכיון שהמשלה – משה רבינו שבדורותו – אמר לו שאתה היא שליחותי, צריך לקיימה, ואסור לו לערב בה את שבלי, שאולי זה קשה מדי, יעז העם” וכיו”ב. ולהוסיף דבר המובן מעצמו, שגם פורטי אופי קיום השליחות (שצריך להבחין מעצמו) – צריכים להיות מיוסדים על הכללים דתרה והצוויו מיוחד דהמשלה. וכאשר הכל בנוי על יסוד זה – כל הפרטים מתאמים לרצון המשלה.

ובדאי צעיווי המשלה הוא באופן בודוי, כד שכא”א יכול לדעת מעצמו ולהבין כל הפרטים באופן שיתאימו לרצון המשלה. מכיון שישגו הכלל שאנו מבקש כו” אלא לפי כח”.

(משיחת ש”פ שולח, מברח”ח תמוז ה’תשס”ח - מומח)

העולם (שעתידיה ארץ ישראל שתתפשט על העולם כולו).

נשיא דורנו שלא את כל היהודים – ”שליח” – שיהיו שלוחים ”יותרו את ארץ כנען”, לראות ולמצוא הדרך הכי טובה לכבוש את העולם עי”י הפצת התורה והיהדות, ובמיוחד – הפצת המעיינות הוצר”.

וזאת היא השליחות של דורנו – ולכן אף אחד אינו יכול להשתחרר מחובתו ולהשתמש מן האחריות ולעמוד מן הצד או עכ”פ באופן שינגר” אחרי כולם, אלא אדרבה – כל אחד צריך להשתדל ללכת קדימה – ”חלוצים תעברו לפני אחיכם בני ישראל כל בני חולי”, וישנה החבטחה ”ונכבשה הארץ לפניכם”.

(משיחת ש”פ שולח, מברח”ח תמוז ה’תשס”ח - מומח)

לא לערב את השכל

מההוראות שעלינו ללמוד מפרשת המרובלים – שלא לערב את השכל ולעשות אויה שנוי, אפילו שינוי הסדר בלבד, בדברי הרב, כי”ק מו”ח אדמו”ר, גם כשדמה לו שע”י שנינו זה יצליח יותר בשליחותו, כן, בשנינו קצת מדברי הרב אפשר לטעות עד בדומה לטעות המרובלים, ומכ”כ וק”ו: ומה המרובלים שנאמר עליהם ”כולם אנשים ראשי בני ישראל המה”, כשינינו מדברי משה, באו לטעות עד שאמרו ”לא נכל לעלות גו” – אנשים כערכו על אחת כמה וכמה.

ובדברי כ”ק מו”ח אדמו”ר בפירושו מאר”ל ”כד אומנתו של יצח”ר היום אומר לו עשה כד כו” עד שאומר כו”ח, שהיצח”ר, הנקרא ”דער קלוגניקער”, אינו מתחיל לומר

העולם כולו, בכל שבעים אומות העולם, ”יצב גבולות עמים”.

ויש לומר, שהשינויים שנגיעו בעולם בתקופה האחרונה, המדגישים שזוהי התקופה דעקבתא דמשיחא – הם כתוצאה מעבודתה של ישראל בתקופה האחרונה, ובשלון הכתוב בפרשת השבע – ”ותלדות יצחק יעקב ועשו האמורים בפר”ה”, ובפרט בקשר ובישבויות עם שנת הארבעים, וז”ח יצחק בן ארבעים שנה”.

וענין זה מודגש בניגוד השלוחים העולמי דשנת הארבעים – כאמור לעיל שהשלוחים שהתנסו מכל המדינות שבתחי העולם הם באי-כח דכל המדינות שבעולם, ולכן, ה”ז פועל בדרך ממילא על התנהגה דכל המדינות שבעולם.

וה”ד – והוא העיקר – שיתוסף עוד יותר בעבודתם של ישראל, ובמילא, יתוסף עוד יותר בהטבת מצב העולם כולו, בחסד וברחמים, בטוב תראה והגלה, ע”י חיזוק והתייצבות המשטר האמיתי של הקב”ה, ברא העולם ומנהיגו, ועד לקיום היעוד ”והתחלה לה” המלכה”, גלוי מלכותו של הקב”ה בכל העולם, ו”אז אהפוך אל עמים שפה ברוחה ג’ לעבדו כשם אחד”, ועד שהארץ יצמח תחי באופן ש”מלאה הארץ דעה את ה’ כמים לים מכסים”.

נסיון, כבוד”ד, שמהפכות קיצונית ברחבי העולם מתרחשות בשקט ומנוחה, נס גדול שאינו אלא בכות של הקב”ה ה”ל יפול” וזל כד יש לחדות להקב”ה על גדול החסד שבדבר, במ”ה וק”ו מתינת שבת והוד” על הנהגת השבע מדי יום ביומ”ב.

ב) הוספה באמונה בביאת המשיח והצ”ח לביתנו, ”אחכה לו בכל יום יום שיבוא” – שכן, מהפכות בעולם הם מהסימנים שהובאו במדשי חו”ל על התקופה דעקבתא דמשיחא¹⁵, וכשרואים מהפכות גדולות בימניו אלה, ה”ז סימן נוסף שנמצאים אנו ברגעים האחרונים דעקבתא דמשיחא, ותיקף ומיד ממש בא משיח צדקנו.

ועוד ענין עיקרי – הנוגע גם ובעיקר מכאן ולהבא:

כל המאורעות שבעולם משתלשלים מתהגת בי”י – שהרי מקרא מלא דיבר הכתוב¹⁶ ”יצב גבולות עמים למספר בני ישראל”¹⁷, היינו, שכל המאורעות שבגבולות עמים”, שבעים אומות העולם, קשורים בעצבת ותיקף עם ”בני ישראל”. ולכן, כאשר ב”י מוסיפים בעבודתם בלימוד התורה וקיום מצוותי” און העבודה דקיום התו”מ¹⁸, והן העבודה דברור העולם, כולל ההשפעה על אלה”ע לקיים שבע מצוות בני חן, ה”ז פועל בדרך ממילא (ללא צורך בהתעסקות מיוחדת, אפילו לא במחשבה בלבד) קיום ועמידת

15) ”למספר שבנים נפש של בני ישראל שרוד למצרים הציב גבולות עמים שבעים לשון” (פרש”י עה”פ).

ה”התהרות” היא מתוך שקט ומנוחה.
14) האמיתו לב”י.

תוכנה של הכהנת ”ליחזי“

ובנוגע לפועל – ”המנעשה הוא העיקר“:

כיון שכבר ה' מלך הלבנה (”שהם עתידים להתחדש כמותה“) בראש חודש כסלו ”דאש חודש של גאולה“, חודש השלישי (שקשור עם גאולה השלישית וביהמ”ק השלישי) דשנת ה”תשנ”ב (ה' תתשנ”ב) נפלאות בה, בכל מכל (כל) – צדק כא”א מישראל לחוסף ביהר שאת וביהר עוז בהדגשת הענין ד”לל ימי חייד להביא לימות המשיח“, עי”ז שכל מציאותו, תיכף כשנועור משנתו, חדררה בחחיות דמשיח (שזוהי עצם מציאותו של כא”א מישראל, משיח שבו) שמביאה לימות המשיח.

וענין זה יכול וצריך להיות גם ברגע זה – עי”ה התעוררות מחדשת בתוקף מחדש דעצם **הנשמה** (עי”ד נייער משנתו) ”להביא לימות המשיח“, עי”ז שמסוּף עוד ”מצורה אחת“ כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות ולהביא לו ולחם תשועה והצלה.

וכל זה – לא דוקא בענינים נעלים הקשורים עם בחי’ היחידה, כמו לימוד והפצת תורת החסידות, יחידה שבתורה, אלא גם (ובעיקר) בענינים פשוטים, כמו נתינת צדקו המשמיים של יחודי, הקשורים עם עצם מציאותו (נשמה בנות), כולל ובמיוחד הצרכים הנוספים דחודש כסלו, במי חנוכה, ”ימי **שמוחה** וחל”ל, שמוסיפים בסעודות של שמוחה, כולל גם המנהג דנתינת מעות חנוכה (כפי שנהגו רבותינו נשיאינו), ולפנ”ז בסעודות והתועדויות של שמוחה דמי הגאולה יו”ד וי”ט כסלו.

וה”ד והוא העיקר – שבתחלת חודש כסלו, חודש הגאולה, תבוא בפועל ובגלוי הגאולה האמיתית והשלמה, התחלת הגאולה ושלמותה, עי”ה משיח צדקנו – ”עומד מלך מביד דוד כר”“, עד ש”תקן את העולם לעבוד את ה’ ביחד, שבאמר אז אהפך אל עמים גו’ לעבוד שם אחד“.

וכמורמו גם בסיום וחותם ההפטרה דשבעי שעבד ובהתחלת פרישת השבעי:

ההפטר דשבעי שעבד מסיימת בהכרזה ”**יחי אדוני המלך דוד לעולם**“ – נצחיות מלכות דוד שנושכה במלכות שלמה, ששלמותה עי”ה המלך המשיח שהוא מאביד דוד ומרדכי שלמה“ – שתוכנה של הכרזה זו הוא התגלות **מציאותו** דמלך המשיח.

ועי”ז ולאח”ז באה התגלותו לעין כל עי”ה פתולותיו כו’ – כמורמו בהתחלת פרישת השבעי: **”ואלה תולדות יצחק**“ – שהלדה (”תועדות“) דמלך המשיח (התגלות מציאותו) היא באופן גלוי לעין כל (”ואלה“), עד ש”כל השומע יצחק לי“ (”יצחקי“), ולא עוד אלא שפועל גם על אר”ע, הן הברור דלבן (בפרישת ויצא) והן הברור דעשו (בפרישת וישלח), ”עד אשר אבוא אל אדוני שעירי“, ”ימי המשיח, שונאמר ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו והיתה לה’ המלוכה“ – תיכף ומיד ממש.

(משחרת ליל ה’, אד”ד”ז כסלו, וט”פ תועדות ה”תשנ”ב – מונח)

”קירוב היותר גדול“

לפלא שאינו מזכיר אודות התנהגה במי ר”ה ויש[בת] ש[ונכה]. שבודאי היתה בהר הודמנות לנצל זה לכמה ענינים.

ובמה שמסיים במכתבו אודות ריחוק וכי [שליחותו לארנגטינה], מובן שאין זה הענין כלל וכלל, ואדרבה אלא קירוב היותר גדול כשנותנים לאחד עבודה הכי חשובה, אשר עליי נאמר דמצורה בגדול דיקא, ולפלא גם הקס”ד בהר.

(אגרות קודש ד”ד ע”ה ז”)

אף אחד אינו יכול להשתחרר

מחובתו ולהשתמש מן האחריות

וכפרטיות יותר – יש בהר לימוד במיוחד לדורנו זה:

משא רבינו שבדורנו – כ”יק מייח אדמו”ר נשא דורנו – נתן לכא”א מהדור, דור האחרון של הגלות, השליחות לממור השיריים האחרונים דהעבודה בימדינו העמים” דהגלות, ולהכין את הדרך לכניסה וכביש בשלימות דארץ ישראל, ודכל

אל תפחד, תלך, אני איתך

באחת היחידויות אמר לי שהשליחות שלי היא להסתדר בחיים תקינים במקום שהוא – עצמו אינו נמצא בו, ולפעול שם כמו שהוא יבקש ממני וירח לי, ואז אחיה נבא – כוחו – והוא עשה בידי תנועה לכיוון ארץ – ישראל.

הרבי ידע שהוא מטיל עליי שליחות קשה וניסה להקל עליי. הוא אמר שאינני צריך לחוש שאני מפסיד אותו כי אני נמצא בשליחותו.

כשאמרתי שאני מפתח שאסתבך בעניינים בלתי רצויים, עודד אותי ואמר: אל תפחד, תלך, אני איתך!;

(הרה”ה ר’ ראובן שיי דונין – יפרי תה”ד יא ניסן תשע”ב עמ’ 47)

על ידו השלוחים מתקיים ה”ויכונן כל ישראל“

הנישא של ”שלוחות“ ו”שלוח” הוא אחד הדוידושים המאפיינים את דורנו, דור השבועי.

רבות מדובר ומוסבר על כך בפרשנות בשדות ואגרות כייק ארמו”ר שלישי”א מלך המשיח (לקטו בספרים יספר השלוחות, השלוחות לארץ הקודש ועוד)

להלן לקט קצר על נקודת ההתקשרות המופלאה בין השליח למשלה, אופן מילוי השלוחות, ונהיית הציאה לשלוחות

מובא בזה להגל ”כינום השלוחים העולמי“ המתקיים בימים אלו ב”בית משה“ – 770

יבורד” – בודאי נתן גם את הדוגמא הרביעית (הכי נעלית) שבשלוחות: לא זו בלבד שמציאותו של השליח היא כמותו דהמשלה (עד כמותו ממש), אלא הוא מציאות המשלה עצמו, ע”ד המדובר כמי”פ אודות פירוש הרשב”א בענין ”מה שקנה עבד קנה רבו“ – שאין הכוונה שמתחילה קונה העבד ואח”כ קונה רבו ממנו, אלא מלכתחילה קונה רבו, מכיון שהעבד אינו מציאות רבו, ולכן, כאשר העבד מקבל לידו מציאות רבו, – מיד קנה רבו.
(משיחת ש”פ תולדות הרשת”ז - חנוכה)

הרבי הוא זה שפועל את הענין

וכאמור כמה פעמים של הענינים נמצאים בנגלה, שהרי ”תורה אחת לכלנה“ – איך ישנה הקיורה בענין השלוחות, ”שלוחו של אדם

הוא מציאות המשלה עצמו

ישנם אלו שזכו לשלוחות מיוחדת – שליחותו של כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו (וא ע”י שלוחו, שהרי שליח עושה שליח כתי) לעסוק בהפצת היהדות בכלל, ובמיוחד – בהפצת המעיינות (עד לאחרי).

ולכן, יש להם את כל העלווים ד”שליח”:
שלוחו של אדם כמותו ממש – דנשיא דורנו, ”הנשיא הוא הכל”.
וכפי שכבר נכתב בענין השלוחות:
דרגות ואופנים בענין השלוחות:

א) מעשה השליח הוא דהמשלה ב) אבר השליח (שעל ידו מקיים השלוחות) הוא דהמשלה א) כל מציאות השליח היא כמותו דהמשלה.

וישנה דרגה רביעית בה [ומכיון שהמשלה הוא נשיא דורנו ששמו ”יוסף“, שהתנהגו היתה באופן ד”טוב עין הוא

הגיע הזמן להתעורר

כיצד יכולים לישבת בשלוח – כאשר יודעים שיחנו פס”ד במב”ם שהעולם כולו שקול, וע”י ”מצה אחת, הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגם לו ולהם תשועה והצלה“... כלומר, לא זו בלבד שבכלתו לפעול איזה תיקון בעולם, אלא ביכלתו לגרום ”תשועה והצלה“ לכל העולמ: וכיצד יכולים ”להתנפה“ ולהמתין ל”צידדים“ – כאשר יודעים שמדובר אודות יהודי שנמצא במצב של פיקוח-נפש, שאז צריך אפילו ”כוח-מדלי“ להפסיק באמצע עבודתו יום הקדוש בקדש הקדשים, ולצאת לפנות מל של אבנים, אפילו על הספק וספק ספיקא – שמה יוכל להציל יהודי שנמצא שם!!

יעשה כאו”א חשבון צדק בפשו: כמה ”ערות להאיר“ הדלקת בערב שבת זה, וכמה ”ערות להאיר“ הדלקת ביים שלפ”ח?...

הגיע הזמן להתעורר מהאדישות והתדמיה – בלשון הרמב”ם: ”עורו ישנים משנתכם ונרדמים הקיצו מתדמתכם, ולחזקו את עצמו (”ארינווארפן זיד“) מתוך מסירה ונתינה בעבודה דהפצת המעיינות חוצה.

(משיחת ש”פ תולדות מבי”ח ועו”ח כסלו הרשת”ז - בחי' חנוכה)

אין זמן לאסיפות

... כאשר מעוררים שיש לעסוק בענין מסויים, נעשה סדר שלכל לראש צריכים לארגן אסיפה, ובאסיפה זו יחליטו שצריכים לארגן עוד אסיפה וכו’... – אין זמן לאסיפות, ”משיח צדקנו שטייט הינטערן וואנט“... ”הנה זה עומד אחר כתלנו“, ובמילא, צריכים להשלים את העבודה דהפצת המעיינות חוצה בפועל ממש, ”כל יומא ויומא עביד עבידת“, ובמקום זה – עושים ”אסיפות“...
(משיחת ש”פ תולדות מבי”ח ועו”ח כסלו הרשת”ז - בחי' חנוכה)

”משיח צדקנו לא ממתין לאליהו הנביא“

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד זוכים לבואו של השליח האמיתי, ”הנה אנכי שולח לכם את אליהו הנביא“, שמבשר על ביאת משיח צדקנו, ויתירה מזה, שמשיח צדקנו לא ממתין לביאת אליהו הנביא, אלא בא ביחד עמו, וכאו”א מאתנו, בתוככי כלל ישראל, נעשה שליח להודיע לעצמו, לבני ביתו, ולכל הסביבה כולה, ש”הנה זה (משיח צדקנו) בא“, ”מראה באצבעו ואומר זה“.

(משיחת ש”פ תולדות הרשת”א - בחי' חנוכה)